

щото желавахъ да прекъсна разговорътъ имъ. — Благодарни отъ моята страна оногава, който та е проводилъ; а изгубенните пари, като са върщашъ, потруди са да ги зберешъ и да ги земешъ за ракия.» — «Много съмъ ви благодаренъ, ваше благородие, отговори той, като обърщаше вече коньтъ си. — Вѣчно ще да са мола за васъ богу.» Послѣ тие думи той припусна коньтъ си назадъ, като са държеше съ едната ръка за пазухата, и подиръ една минута са изгуби.

Азъ облѣкохъ кожухътъ и качихъ са на коньтъ, като качихъ отъжди и Савелича. — «Ето видишъ ли, господарю, че азъ ненапрасно дадохъ на злодѣецътъ молбага? каза старчето. — Разбойникътъ са засрами. Ако тоя башкирски конь и овчиятъ кожухъ и да не чинятъ нито половината отъ онова, което ти раскрадоха злодѣйците, и отъ онова, което му ти хариза самъ, но се пакъ ще ни потребать за нѣщо: отъ зло-то куче баремъ малко козина.»

Г Л А В А X.

Обсаждането на градътъ.

Като са приближавахме до Оренбургъ, то видѣхме единъ купъ затворници съ обърснати глави и съ обезобразени отъ клѣщите на джелтинътъ лица. Тие работѣха около крѣпостъта подъ началството на гарнизонните инвалиди. Нѣкои изнасяха съ колца боклукътъ, който напжлваше обкопите около крѣпостъта, а други копаѣха земята съ желѣзни лопати. По насипътъ зидарете носѣха керпиче и поправяха градската стѣна. При врата на крѣпостъта вардарете ни запрѣха и поискаха паспортите ни. Щомъ сержантинътъ чу, че